ДЕРЕК ЛАНДИ

АПОКАЛИПСАТА МЕ ХВАНА

ОТ СВЕТА НА Скълдъгъри Плезънт

A STUDIOS

СОФИЯ, 2016

Derek Landy
ARMAGEDDON OUTTA HERE
copyright © Derek Landy 2014
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

АПОКАЛИПСАТА МЕ ХВАНА
Copyright 2016 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Дерек Ланди
Превод: © 2016 Златка Миронова
Редактор: Мартина Попова
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-store.net
www.facebook.com/ArtlineStudios.LTD
artline@artline-comics.net
ISBN 978-619-193-063-0

Посвещавам тази книга на моя чисто нов племенник Камерън.

Камерън, сигурен съм, че ще станеш значително по-висок, когато пораснеш, но в момента просто си твърде нисичък. Също така не можеш нито да говориш, нито да стоиш изправен, камо ли пък да четеш книги. В интерес на истината, вината за всичко това не е изцяло твоя – аз лично виня родителите ти – така че се надявам, че думите ми не те разстройват твърде много.

Работата е там, че си се оказал заобиколен от възхитителната ми сестра, както и от куп възхитителни братовчеди, така че ще ти се наложи да израснеш като изключителен човек. Ще направя каквото ми е по силите, за да ти помогна в начинанието, но като цяло нещата зависят от теб.

ПРЕДГОВОР

Винаги съм обичал предговорите.

Напомнят ми за детството, когато скитах из антикварните книжарници, ровех по рафтовете и измъквах оттам оръфани стари книжки с ужаси. Изпомачканите корици, подгъваните безброй пъти страници, онзи чуден аромат на овехтелите истории… Тези книги те придърпваха в собственото си съществуване, правеха те част от него, а ако човек извадеше късмет – ама *истински* късмет – точно преди да зачете самата история, се натъкваше на предговор от автора.

За едно хлапе, чиято най-голяма мечта беше да стане писател, предговорите бяха портал, отвеждащ към въображението на авторите. По онова време не можех да пусна името на някой автор в Гугъл, нито да прочета блога му или пък

да изгледам в Ютюб всичките му интервюта (тук отварям скоба и пращам поздрави на оня мой читател от далечното бъдеще, който даунлоудва информация за непознатите му понятия „Гугъл“, „блог“ и „Ютюб“ директно в мозъка си), така че трябваше да се задоволя с кратките мигове, в които ми беше позволено да зърна нещичко от начина му на мислене. Именно в предговорите писателите говореха за работата си и за това как точно я вършат, а аз попивах всяка дума и търсех ли, търсех тайната на писателството, дебнех да видя голямото КАК, което да ме отведе Там, Където Се Раждат Историите.

Тук-таме мярках следи от голямото КАК в думите на Стивън Кинг и на други майстори на жанра, но само толкова – не успявах да науча нищо определено. Все пак в известен смисъл и това беше достатъчно. Тези следи сами по себе си бяха едно вдъхновение, а в детските и тийнейджърските ми години вдъхновението беше всичко, което ми трябваше. От най-ранните ми разкази капеше кръв. Страшно кървави бяха. Буквално подгизнали от кръв. Тепърва щях да усвоя похвати като елегантност и сдържаност – аз ги разбирах и тогава, но те не ме интересуваха. Важни за мен бяха кървищата, бруталността, рязането до кокала. Четях Кинг и Клайв Баркър, и Джеймс Хърбърт, и Майкъл Слейд, и Скип, и Спектър, и Шон Хюстън, и, майко мила, списъкът е безкраен. Животът ми се състоеше само от кървави книги, хорър филми и хеви метъл.

Ех, младост…

Но ако някой се взреше по-дълбоко в мен, щеше на види и любовта ми към ноар филмите и мъжествените мълчаливи детективи с омачкани костюми и шапки борсалино. А ако този някой се взреше още по-дълбоко, щеше да разкрие и наследената от баща ми любов към уестърните, и наследената от майка ми любов към комедиите от 30-те години (а за мен като дете, което заеква откак се помни, подобни филми, в

които всички говорят много, ама много бързо, бяха повече от смешни), и любовта ми към научната фантастика и приключенските филми, които процъфтяха през осемдесетте, благодарение на хора като Спилбърг и Лукас, и на сериали от рода на „The Knight Rider“, „Airwolf“ и „The Six Million Dollar Man“*…

Предвид всичко, казано дотук, твърдя, че аз самият представлявам сбор от собствените си мании и увлечения. Аз съм всеки филм, който съм гледал, и всяка книга, която съм прочел. Аз съм всяка песен, която някога съм слушал. Аз съм всеки комикс, който някога съм купил. Аз съм и пълните серии на Джоузеф Уамбоу, на Елмър Ленърд, на Джо Р. Лансдейл**, аз съм „Тъмните му материи“, аз съм и „Хари Потър“.

Сред всички тях аз мярках тук-таме онова голямо КАК. И видяното беше достатъчно да отвори очите ми към идеите, които плуваха необезпокоявани с първичния бульон на собствения ми ум. От този бульон през 2005 година измъкнах Скълдъгъри Плезънт – рожба на всеки един жанр, който някога съм обичал.

Скълдъгъри е детектив (кримка), едновременно с това е скелет (хорър), който си намира партньорка (стара комедия) и двамата се борят с чудовища (фентъзи), като при това спасяват света (приключение). А на места съм посолил и с малко научна фантастика, та да не станат нещата съвсем отегчителни.

Разказите в този сборник – подредени в хронологичен ред, за да ви бъде по-приятно четенето – са фрагменти от

** Американски сериали, излъчвани през 70-те и 80-те години на XX век. Сюжетите са криминални и шпионски – героите изпълняват тайни мисии с помощта на високи или дори фантастични (за периода) технологии (Бел. пр.).*

*** Американски новелисти, автори на романи с криминални, научно-фантастични или уестърн сюжети (Бел. пр.).*

онзи свят, който Скълдъгъри ми разкри. Именно благодарение на Скълдъгъри аз се оказах в състояние да напиша уестърн история и спокойно да я поместя рамо до рамо с разказ за мъж на средна възраст, преживяващ повторно ужасите от детството си. Пак благодарение на Скълдъгъри тонът на разказите варира толкова силно в рамките на един и същи сборник. Благодарение на Скълдъгъри имам свободата да пиша такива истории, каквито преди обичах – а и днес все така обичам – аз самият да чета.

И ако сега някой млад и зелен бъдещ писател чете този предговор в търсене на голямото КАК – тайната на писателството, която аз и всички останали писатели споделяме единствено помежду си – боя се, че трябва да го разочаровам. Тази тайна, млад и зелен бъдещ писателю, трябва да откриеш сам, тъй като Писателският закон изрично ми забранява да говоря за нея пред външни хора.

Бездруго май вече казах твърде много…

Дерек Ланди
Дъблин
Денят на свети Патрик, 2014 г.

ПРЕЗ ДОЛИНАТА МРАЧНА

Влето Господне хиляда осемстотин шейсет и първо Мъртвците яздеха през Южна Дакота, западно от реката Мисури.

Още години щяха да минат, преди проклетият глупак Кълтър да се натъкне на онова злато в Черните хълмове и преди страшното клане при Раненото коляно. Бяха дните, преди територията да бъде приета в съюза, преди Дедууд, дори преди договора от форт Ларъми, обещал земите в района на народа лакота – договор само по име, създаден единствено за да бъде изгорен.

Беше време на стрелци и престъпници, време на труден живот и лесна смърт, и – разбира се – време на злобна, кървава магия.

Мъртвците пътуваха източно от Уайоминг, преследвайки жертвата си, която ги разиграваше от доста време. Но колкото по-дълго го преследваха, толкова по-лесно ставаше преследването. По-лесно, защото жертвата им се беше събрал с некромант на име Ноче – магьосник с лошия навик да оставя по пътя си умрели хора, но не обикновени, а от онези, които се надигаха, сновяха насам-натам с лудост в безизразните си очи, движени от ужàсен, ужàсен глад, който само човешката плът можеше да засити. Умрели, които единствено огънят и куршумът в главата можеха да спрат. За щастие, огънят и куршумите бяха специалността на Мъртвците.

Бяха седмина, все ирландци, говореха с акцент, размил се в далечните им пътешествия и в дългия им живот. Напред яздеше Сарацен Ру, от главата до петите цял чар и усмивки, мъж, който сякаш сам себе си се опитваше да убеди, че е по-добър, отколкото всъщност беше. До рамото му – Декстър Векс, един от най-разумните в групата, макар че се стараеше да не показва колко сериозно премисля всичко. Мълчаливецът с едноседмична брада беше Антон Страха – по-плашещ мъж трудно можеше да се намери дори и в тези пусти и забравени от Бога и хората земи. Зад него яздеше Ърскин Ревъл, току-що завърнал се от пребиваването си в земи, още по-пусти и забравени, а до него – Хоуплес, мъж с едно име, но с много лица.

Водач на групата беше белязаният мъж – Гастли Биспоук, а до него – живият скелет, онзи, който изглеждаше като самата черна смърт, като първия от четиримата конници на Апокалипсиса, за които пишеше в Библията и за които крещяха проповедниците от амвоните надлъж и шир в тая кървава, разединена страна:

И видях, и ето сив кон, и върху него ездач, чието име беше смърт; и адът следваше подире му; и им се даде власт над

четвъртата част на земята – да умъртвяват с меч и глад, с мор и със земни зверове.

Дрехите на Скълдъгъри Плезънт бяха протрити и избелели, носеше дълго до петите палто, което някога сигурно е било черно. Сред обикновените хора – онези, които магьосниците наричаха „смъртни“ – скелетът вдигаше вързаната на врата си кърпа, за да прикрие оголените се във вечна усмивка зъби, и смъкваше широката периферия на шапката си ниско-ниско над празните си очни кухини. На кръста му се кръстосваха два колана с кобури на тях, а в кобурите имаше револвери със седефени ръкохватки и дълги дула. Колтове. Пистолети, създадени да отнемат живота.

Яздеха от дни, конете бяха уморени и жадни, онези от ездачите с плът върху костите си бяха протрити и натъртени, вече всичко ги болеше. Наближиха градчето Забрана и не му мислиха дълго – трябваше да починат. Градче с три улици и мръсни жители, които явно не се къпеха нито често, нито качествено. Сред улицата лежеше краставо куче, което изгледа конниците с леко безразличие. Когато го отминаха на безопасно разстояние, кучето изръмжа вяло, легна си обратно и заспа или пък умря. Никой не се вълнуваше кое от двете състояния го беше сполетяло.

Намериха конюшните чак в другия край на градчето и собственикът, неблагодарен тип на име Съли, изкуцука вън на слънцето, почесвайки се на места, невидели сапун от много, много отдавна.

– Да? – рече с пълна с тютнева слюнка уста. – К’во искате, да ви вземат мътните?

Мъртвците наслизаха от конете. Плезънт и Биспоук останаха назад, защото най-лесно привличаха вниманието, а Сарацен и Векс загледаха мъжа неодобрително.

– Ти какво смяташ, че искаме? – обади се Векс. – Искаме конете да се нахранят и напоят. Ти си собственикът, нали тъй?

Типът Съли загледа мъжете, видя стоманата в погледите и в кобурите им, навъсената му физиономия се поотпусна и той преглътна тютюневата слюнка.

– Тъй, тъй – отвърна. – Горд собственик на конюшните на Съливан. Боята отпред се поолющи последните години, иначе щяхте да ми видите името на табелата ей там, само дето „конюшни“ беше написано грешно. Вината е моя, задето не мога да чета, ама и на оня момък, дето го хванах да ми изпише табелата – той пък не можеше да пише. Ама и да се косим, и да не се косим – все тая, само който не е живял, той не съжалява за нищо, а пък ония, дето за нищо не съжаляват, дори не знаят к’ви щастливци са. Нахранени и напоени, викате. Разчитайте на мене, стига да имате парици да си платите за услугата.

Векс потупа Ру по лакътя.

– Покажи на човека париците, Сарацен.

После се обърна и тръгна да настигне останалите, вече поели надолу към кръчмата по онова, което тука наричаха Главна улица. Местните ги проследяваха с предпазлив поглед, държаха се настрани, изчакаха новодошлите да се отдалечат достатъчно и чак тогава почнаха да си шушукат. Мъжете с оръжия са винаги лош знак. А мъже, които още с вида си показват, че отлично знаят как да използват оръжията – още по-лош.

Биспоук пръв бутна вратичките на кръчмата и влезе. Вътре имаше няколко разкривени маси, стабилен бар с пукнато огледало зад него. Имаше и мъничко пиано, на което никой не свиреше, и под, покрит със засъхнала кал и талаш. Що се отнася до клиентите, бяха само неколцина, но всички обърнаха глави към новодошлите. Мъж с белезите на Биспоук човек вижда веднъж в живота, така че всички, които го зърваха за пръв път, се взираха упорито, та да го запомнят както трябва.

Той докосна ръба на шапката си за поздрав и пристъпи към бара.

Останалите Мъртъвци го последваха, влизаха в кръчмата един по един. Плезънт остана последен, намери бързо маса нейде в дъното и приседна, наблюдавайки салона изпод смъкнатата си периферия.

– Добър ти ден, кръчмарю – рече Биспоук. – Що за питиета се сервират тука?

Кръчмарят – мъж, видял две и двеста, а и наслушал се на какво ли не – никога не допускаше грозотата на клиентите да му пречи да им вземе парите. Веднъж дори беше налял питие на един скитащ прокажен, макар че все пак му подаде чашата през задната врата, далеч от очите на редовните клиенти. „Парите са си пари“, рече си тогава кръчмарят, „нищо, че ги стиска ръка с чуканчета вместо пръсти.“

В интерес на истината, кръчмарят дори не си беше дал труда да измие кой знае колко старателно чашата, от която беше пил прокаженият. Така че сега просто каза на белязания какво предлага заведението и белязаният поръча шест питиета. Сарацен Ру влезе, точно когато се напълни и последната чаша, и шестимата пиха с пресъхнали гърла. Пиха всички, без Плезънт, разбира се.

– Е – обади се Ревъл, – крайно време беше за глътка. Добре дошла – усмихна се на кръчмаря. – Търсим един приятел ние. Двама приятели всъщност, сигурно току-що са минали оттук. Може да сте ги видели. Може и на тях да сте налели по една от тези освежаващи бири.

Кръчмарят не отвърна.

– Единият от двамата ни приятели – заговори и Векс – е като нас, ирландец е. Висок и тъмнокос, малко блед, макар че слънцето сигурно го е позачервило малко. На дясната си ръка носи ръкавица. Другият пък е облечен в черно и навсякъде ходи с една тояга, права и гладка, човешки бой висока.

Кръчмарят гледаше Мъртъвците и все така мълчеше.

– Много е важно да ги настигнем възможно най-бързо – намеси се и Ру. – Имаме новини за тях, новини от дома,

които те трябва да научат час по-скоро. Трагични новини. Жизненоважно е да им ги предадем днес-утре.

– Никого не съм видял – отрони кръчмарят.

– Сигурен ли сте? Приятелят ни с ръкавицата има зелени очи. Обикновено цветът на очите нищо не говори на мъжете, но ако видите неговите очи, никога вече няма да ги забравите. Очи на змия. А другият, както ви рекох, носи тояга, голяма, стара. Хубав отличителен белег, не го ли помните?

Кръчмарят поклати глава.

– Не мога да ви помогна, момци.

– Е – рече Ревъл. – Жалко.

Биспоук се извърна към прашасалите мърляви клиенти по масите.

– Ами вие? Да сте виждали някого, приличен на мъжете, които описахме?

Очите на малцина останаха приковани върху лицето на белязания. Останалите сведоха погледи към бирите си. Един-двама обаче – и това не убягна от вниманието на Мъртвъците – стрелнаха крадешком един мъж, седнал сам настрани, загледан замислено в поставените си върху масата ръце. Цял потреперваше – явно беше, че го яде страхотно напрежение. Последвалото въпроса на Биспоук мълчание се проточи, тежко-тежко, и сякаш се стовари право върху тесните рамене на непознатия мъж. Товарът го притискаше ли, притискаше, докато в един момент той не издържа, скочи на крака и се опита едновременно с това да извади и пистолета от колана си. Нито едно от движенията не му се получи, мъжът се засуети паникьосано, но Хоуплес пристъпи към него, бърз като свектавица, и непознатият се оказа на пода със счупен нос и без оръжие.

Хоуплес полека се върна на бара, остави чуждия пистолет на плота и си взе пак питието. Едва тогава обезоръженият си даде сметка, че от носа му тече кръв.

– Защо ти трябваше да ме удряш? – рече. Имаше чудноват акцент – немски, холандски или нещо от сорта.

– Канеше се да стреляш по нас – отвърна Векс.

– Нищо подобно! – отвърна мъжът. Никой не му повярва.

– Хора стрелят по мене всеки ден! – отбеляза Ру. – Най-често заради някоя своя съпруга, дъщеря или пък майка. Свикнал съм да ме стрелят. Всички сме свикнали. Но обикновено, когато ни се случи, знаем причината.

Непознатият се изправи на крака, притиснал с шепа счупения си нос. Кръвта бликаше свободно между пръстите му.

– Нямах намерение да стрелям по вас.

– Трудно ми е да ти повярвам – намеси се Ревъл. – Като те видях как посегна за оръжието…

Мъжът не намери какво да отговори.

– Как ти викат, друже? – попита Ру.

– Йоост – отвърна непознатият.

– Йоост? Що за име е това?

– Холандско – натърти Йоост.

Ру кимна. Имаше логика, предвид акцента и прочие. А и бездруго половината свят се беше засилил насам заради златото.

Точно в този момент Антон Страха направи крачка напред и останалите петима Мъртъвци побързаха да се дръпнат, макар че другарят им не беше предприел нищо определено. Страха се вторачи в Йоост и клетият, изпаднал в тотална паника, холандец почувства, че светът край него рязко се смали до едно съвсем-съвсем тесничко ъгълче.

– Кажи ни какво ти каза мъжът със зелените очи – изрече Страха с тихия си глас.

– Църква – пророни Йоост. – Рече, че щял да ходи на църква.

Църквата стърчеше на един хълм на няколко километра южно от градчето. Паянтова постройка, където не се провеждаха кой знае какви служби, а когато се провеждаха, отчето и паството забравяха половината от думите, дето

трябваше да се изрекат, а другата половина си ги измисляха. Църквата обслужваше три града, един от които беше Забрана. Покривът ѝ беше хлътнал и течеше, дървените стени скърцаха и пропускаха силния вятър, а вратите ѝ бяха отворени за всякакви лицемери.

Вътре имаше две редици от тесни пейки със също такава тясна пътека помежду им, за олтар служеше проста маса, а амвонът беше дървен сандък, на който стъпваше проповедникът. Самата сграда някога беше служила за обор и така и не се беше отървала от миризмата на кравешка тор.

В Забрана преди живееше мъж на име Уули, остроумец, който обичаше да измисля весели, макар и понякога язвителни прякори на хора и места. Та на него му беше хрумнал интересен прякор за тая полусрутена църква-обор, дето миришеше на тор, един такъв много духовит и смешен прякор, обаче Уули беше умрял от дезинтерия, преди да успее да го каже на някого. Роден бил без късмет, какво да ви кажа.

Мъртвците се изкачваха по хълма към печалната църквица, на чието прозорче гореше самотна свещ. Беше тъмна, топла нощ и стрелците следваха пътечката, виеща се сред пръснатите наоколо гробове. Крачеха в индианска нишка, водеше ги Плезънт – черепът под широкополата шапка лъщеше на лунната светлина. На върха на хълма пътеката се разшири и Мъртвците се наредиха рамо до рамо, втренчили поглед в двойните врати и малкото прозорче от едната им страна.

– Нефариан Серпин! – провикна се Плезънт. – Ако си тук, излез! Ела да срещнеш съдбата си!

Свещицата трепкаше зад пукнатото тънко стъкло. Вратите леко притропаха, побутвани от вятъра. Плезънт погледна Ру, който поклати леко глава. В църквата нямаше никого.

Плезънт понечи да пристъпи напред, но се спря. Другарите му го загледаха как полека се извръща да погледне през рамо. После и те се заобръщаха един след друг.